

не бѣше виждала толкова голѣма радостъ по дѣтинскитѣ лица и толкова благодарностъ никога не бѣ слушала.

„Цвѣтица, цвѣтица“, викаха дѣцата честити, никога не сме ги виждали, какъ растатъ? И всички приятно цѣлуваха жълтитѣ цвѣтица.

„Така си прѣдставлявахъ и азъ това“, думаше си Христобела, когато гледаше самовилата какъ ходи отъ легло на легло, „така си го прѣдставлявахъ, когато казвахъ на сестра си, че Богъ дава цвѣтя за болнитѣ“.

„Да, така е наистина“, каза единъ гласъ до нея. Сжщия мигъ се събуди и зачудено взе да се оглежда на около, Но не видѣ нищо особно. а увѣхналата иглика легнеше на земята.

„Говорилъ ли е тука нѣкой?“ попита болната.

„Да“, отговори сжщиятъ гласъ блосо до нея; азъ, Христобело. Наистина ли не можешъ да знаешъ това, защото мислишъ, че съмъ горко увѣхнало цвѣтице, което лежи вѣнъ на земята. Сега азъ наистина съмъ такова, защото вчера старата госпожа Кривогърба ме прѣобърна въ цвѣте. По причина че кжсахъ цвѣтя въ гората и и

